

1878—79 tillod jeg mig at støtte min Opfattelse af Rigsdagens og Rigsrættens indbyrdes konstitutionelle Stilling til Monrads Autoritet. Den ærede Ordfører vilde ikke anerkende Monrads Autoritet i dette Tilfælde, og den høitærede Finantsminister udtalte, at han vilde nedlægge en besæden Indsigelse mod, at Monrad skulde være Autoritet ved Afgjørelsen af disse Spørgsmaal endog saa ligeoverfor Landets høieste Domstol. Jeg skal i Anledning af denne Udtalelse tillade mig den Bemærkning, at, naar Rigsrættens skulde dømme i dette Spørgsmaal, skulde den jo altsaa være Dommer i sin egen Sag. Dernæst skal jeg tillade mig som Epøtte for Monrads Autoritet at henvise til en af Monrads egne Udtalelser i hans politiske Breve. Han siger der et Sted, at det Forhold, han staa i overfor Grundloven, som Statsraadsprotokollerne i sin Tid ville komme til at oplyse, gjør det umuligt for ham at betragte det som ubestemt af ham at have en Mening om, hvorledes Grundloven skal forstaaes. Med al den Respekt, jeg ivoerigt kan have saavel for den høitærede Finantsministers Opfattelse og Autoritet som for den ærede Ordfører, tror jeg dog at have nogen Ret til paa Grund af dette Monrads Forhold til Grundloven at stille hans Autoritet endnu høiere. Den høitærede Finantsminister afsluttede den 1ste Behandling af denne Sag, den Behandling, der nys faldt over Statsregnskabet for 1878—79, med en Bemærkning, der vistnok gjælder saavel overfor dette Statsregnskab som overfor andre. Den høitærede Finantsminister udtalte, at han ikke kunde erholde Rigsdagens Billigelse for Statsregnskabet, uden ogsaa at erholde Landssthingens. Jeg skal villig indrømme den høitærede Finantsminister dette, men dette Standpunkt, hverken Billigelse eller Misbilligelse, tror jeg er en Værdi af negativ Natur. Det er min Mening, at det er i dette Things Interesse at faae denne Negativitet, om jeg saa maa sige, til at trænge ind i og staa for den almindelige Bevidsthed som noget meget Element. Da den ærede Ordfører ikke fandt sig foranlediget til at indlade sig paa mine 14 Linier, skal jeg selvfølgelig heller ikke tage Anledning dertil. Jeg har ikke villet antyde, at Flertallet har haft andre Motiver end de, der udtrykkelig ligge for, det har aldeles ikke været min Hensigt at antyde Noget derom. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg tillader mig at anbefale Mindretallets Indstilling til det høie Thing.

**Rump:** Jeg skal tillade mig en kort Bemærkning i Anledning af de Citater, det ærede Mindretal oplæste fra Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Jeg kan godt samstemme med den Betragtning, at, naar en Regering ikke kan faae de Bevillinger, den behøver fra Rigsdagen, maa den gaa sin Vej. Men det Særlige i det foreliggende Tilfælde er netop

Noget, som man slet ikke havde for Die ved Formuleringen af Grundlovens Bestemmelser. Det er Noget, som allerede er antydet i Udvalgets Flertals Betænkning ifjor, at hele Grundloven er givet under den Forudsætning, den Forventning, at de to Thing altid maatte kunde blive enige om en Finantslov, Noget, som fremgaar yderligere deraf, at Grundloven ikke har givet nogen Forfrist om, hvorledes der skulde forholdes for det Tilfælde, at Thingene ikke kunde blive enige, en Mangel, man ikke godt kunde tænke sig i Grundloven, naar man ikke netop havde villet, at det skulde staa som en aldeles utvivlsom Forudsætning, at de to Thing nødvendigvis altid maatte blive enige om Finantsloven. Naar Stillingen blev den, at de to Thing maatte enes om en Finantslov, som en Regering ikke fandt, at den kunde modtage, vilde der ikke være Andet for den Regeringen end at gaa. Det Særlige ved dette Tilfælde, som man altsaa ikke har haft for Die ved Grundlovens Givelse, og hvorfor man ogsaa med Hensyn til samme meget vanskeligt kan argumentere fra selve Adlyden i Grundloven, er derimod det, at Finantslovarbejdet glippede. Finantsloven var bleven behandlet gennem familige Stadier; Alt, hvad der er paabudt i Grundloven med Hensyn til Finantslovens Forelæggelse og med Hensyn til dens endelige Behandling var iagttaget; men Folkethinget og Landssthinget havde vedtaget den hver i sin Skikkelse. Derfor fik vi ikke nogen Finantslov, der ved fremkom den ekstraordinære, jørgelige og uheldige Stilling, men det er ogsaa derfor, at man ikke kan hente Argumenter fra Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag.

**H. C. Hansen:** Naar den ærede Ordfører udtalte, at man ikke havde tænkt sig dette Tilfælde paa den grundlovgivende Rigsdag, skal jeg kun tillade mig den korte Bemærkning, at man sikkert paa den grundlovgivende Rigsdag har tænkt sig, at Regeringen vilde sørge for ikke at komme i det uheldige Forhold til Lovlighedens Grændser.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

#### Forslag af Flertallet:

Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1877—78 og den paa Statsregnskabet for 1876—77 under 24de April 1877 opførte Udbetaling af 36,000 Kr. til det longelige Theater og Kapel.

vedtoges med 38 St. mod 6.

Dermed bortfaldt Forslag af Mindretallet.